

Hồi 10

Dưới Đèn Chúc Thọ Thây Phơi

Dương Danh Huyết Kiếp Chấn Thời Võ Lâm

Ba tiếng Mai Phụng Linh vừa dứt thì bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào đôi tiên đồng ngọc nữ kia, có lẽ ai cũng tò mò về tên tuổi đã vang tiếng giang hồ bao năm kia là một nhân vật như thế nào ! làm sao có thể khiến cho Kim Lệnh công tử thao thức bao nhiêu năm mà vẫn không thỏa chí nguyện ? Một nhân vật đã làm cho Nhật Nguyệt Bang phải khuynh đảo, ấy vậy mà lại là một cô gái quốc sắc thiên hương kia sao ?.

Mọi đôi mắt đều tập trung vào cô gái, toàn đại sảnh lại im lặng một cách kỳ dị, một lời tò mò bình phẩm thậm chí cả những hơi thở nặng nề do men rượu cũng không có !

Một số nhân vật còn đưa tay dụi mắt như cảm giác rằng trước mắt chỉ là ảo ảnh ! Họ không thể nào tin được rằng trên cõi tục này lại có một người thiếu nữ đẹp đến như vậy, và đó lại là thiếu nữ đã lừng danh bao năm trên giang hồ !

Trên gương mặt của lão già ngồi trước bức vạm thọ đồ cũng đã tự bao giờ biến mất vẻ tươi cười trong ngày chúc thọ, mặt lão cau có như suy nghĩ mông lung lắm vậy.

Ba lão hòa thượng có lẽ định tĩnh trước nhất, họ thu hồi nhãn quang, ngồi yên bình như mặt nước hồ thu, mặt lại gợn vẻ thương tiếc điều gì.

Ánh mắt sắc như dao của lão đạo sĩ vừa chạm vào khuôn mặt anh tuấn của Thiên Kỳ chợt lóe lên sáng rực rồi nhanh chóng mất ngay đi như lão đã kịp quyết định điều gì trong khoảnh khắc ấy.

Không khí tịch lặng khiến người tai phải nghẹt thở kia không kéo dài lâu, gần như lấy lại được vẻ bình thản thường ngày, lão già tóc bạc cười lên một tràng dài phá tan bầu không khí tịch lặng rồi nói:

- Năm vị đến đây là khách, lão phu biết tin hơi chậm không kịp ra bên ngoài nghênh tiếp, thật là dắc tội.

Tà Bốc Tư Không Linh liếc mắt nhìn sang Thiên Kỳ thấy khuôn mặt chàng vẫn lạnh như băng, nhất thời lão không biết chàng đang nghĩ gì bèn vờ như không biết gì cất giọng khách khí :

- Chúng tôi đến muộn làm gián đoạn cuộc vui của các vị đã là có lỗi, nào dám đợi lão nhân gia phải ra nghênh tiếp, chúng tôi chỉ cần một chỗ ngồi ở ngoài này cũng đã cảm thấy vinh hạnh lắm rồi.

Lão chủ nhân lúc này đã trở lại chiếc bàn ở chính giữa, nghe lời khiêm cung kia vội cười nói :

- Sao Tư Không huynh lại nói như vậy, xin mời các vị vào bên trong này !

Đồng Thiên kỳ đột nhiên lên tiếng lạnh lẽo :

- Chúng tôi đã chần mất lối ra, điều này làm cho tôn giá cảm thấy bất an chẳng ?

Thanh âm của chàng trai lạnh đến rợn người làm cho không khí vừa nhẹ nhàng đi được mấy phần lại trở lại khó thở như trước. Lão già bạch phát trên nét mặt sầm lại, lão dừng bước chân định ra đón khách, ánh mắt lớn lên như chuẩn bị động thủ.... song thật nhanh, lão lấy lại nét mặt bình thản, nhìn quanh một vòng cười nói :

- Lão tuổi già mắt yếu không nhận ra thái sơn trước mặt, xin mạo muội hỏi. quý tính đại danh của tiểu huynh đệ ?

Thiên Kỳ giọng lạnh như vọng về từ cõi khác :

- Quý nhân thường quên chuyện cũ đó cũng là thường tình, song có chuyện này nếu nhắc lại tôn giá hẳn sẽ đoán ra tại hạ là ai ?.

Lão gia chủ lại một lần nữa nhìn quanh một vòng khắp đại sảnh, lão nhận thấy tất cả ánh mắt đều lộ vẻ bất bình với chàng trai, đặc biệt là những thanh niên cùng trạc tuổi với chàng ta, ánh mắt họ nhìn đổ kỵ như món ăn tươi nuốt sống chàng vậy. Lão làm bộ khoan dung nói :

- Mời tiểu huynh đệ tự nhiên nói !

Ánh mắt sắc như dao của Thiên Kỳ nhìn như muốn chọc thủng người lão chủ nhân, chàng nói gãy gọn từng tiếng :

- Tôn giá nên đổi cách xưng hô với tại hạ !

Lão già hơi giật mình song vội cười

- Chẳng lẽ ta không xứng đáng xưng hô như vậy sao ?

Hình như không thềm đề ý đến những nét mặt bất bình giận dữ xung quanh, Thiên Kỳ thản nhiên nói :

- Quả có vậy.

Trừ ra bốn người cùng đi với Thiên Kỳ tất cả mọi người trong đại sảnh đều không thể ngờ rằng chàng trai kia cuồng ngạo đến như thế. Ngay cả một đại kiếm khách vào hạng tiền bối cao niên bậc nhất võ lâm mà chàng trai dám buông những lời như vậy ?

Không khí trong sảnh đường lắng lại giây phút rồi lại vang lên những tiếng la hét gầm gừ tức giận xen lẫn với những tiếng thóa mạ..

Lão chủ nhân nghe những tiếng thóa mạ kia cảm thấy hoan hỷ song không lộ ra ngoài. Lão vẫn lấy thái độ khoan dung của bậc trưởng bối, cười lớn lên nói :

- Thật ra Trường Giang sóng sau xô sóng trước một lớp tre tài năng đang thay bọn già như lão. Công tử ắt hẳn là một tuấn kiệt uy chấn võ lâm sau này cho nên lão phu không xứng đáng xưng hô huynh đệ với người, chỉ là công tử nên cho lão biết quý tính đại danh để mở mang tầm mắt hạn hẹp của lão !

Lão đạo sĩ ngồi bên lại nhìn lên khuôn mặt của Thiên Kỳ rồi lẩm bẩm :

- Tiểu tử e lại trúng gian kế của lão

Thiên Kỳ vẫn không đổi sắc mặt

- Giả sử tôn giá nhớ lại sáu năm về trước, một tấn bi kịch diễn ra trên Đào Hoa Đảo

Chàng dừng lại một lúc rồi gằn từng tiếng một :

- Hẳn là tôn giá sẽ biết rõ họ Đồng ta là ai

Câu nói càng lúc càng chậm, càng to càng lạnh như muốn làm đông cứng xương cốt người khác, và cùng với câu nói là nốt ruồi trên huyết Mi tâm ứng dần

Lão bạch phát khi thấy Mai Phụng Linh xuất hiện đã hiểu rằng nàng dám lên đảo hẳn là phải có hậu thuẫn chứ không đơn giản, cho nên lão đang tính cách tập trung lực lượng của quần hùng để ứng phó nên lão mới có những cử chỉ khoan dung như trên thế, nhưng lão không thể ngờ được rằng thiếu niên cùng đi với cô ta lại là cậu bé hậu duệ của Đồng Dật Trần, không biết bằng cách nào đã thoát khỏi tay thần chết năm xưa

Dù rằng lão là người khéo che dấu nội tâm song trong tình huống quá sức bất ngờ này lão cũng phải biến sắc, nhất thời nghẹn họng không nói được thêm một câu gì cả.

Lão đạo sĩ đưa tay lên chùi mồ hôi đã chảy nhễ nhại trên trán, thầm tự nhủ

- Tiểu chủ quả là đoán việc như thần, ngay cả sự xuất thân của nhân vật kỳ bí này, tiểu chủ cũng đoán không sai. Hẳn quả nhiên là người của Đào Hoa

Đang lúc ấy bỗng một giọng nói phẫn nộ vang lên :

- Tiểu tử ! người dám đến đây để vuốt râu hùm sao ?

Thanh âm vừa dứt thì một bóng người phi vút ra, đó là một Thống nhất chừng hai mươi tuổi, da mặt trắng xanh mũi khoằm kiểu chim ưng môi mỏng dính trông vẻ giáo hoạt vô cùng.

Tiếng la của chàng thiếu niên như đã đưa lão chủ nhân về với thực tại. Một niềm lo lắng sợ hãi rất khó giải thích bằng lý lẽ cứ dấy lên vô thức trong đầu lão. Khiến lão như quên mất thân phận của mình trên võ lâm, buột miệng phủ nhận :

- Đào Hoa đảo ? Đào hoa đảo và lão phu thì có quan hệ gì ?..

Không ngờ đến tình huống lão phủ nhận, Thiên Kỳ hơi giật mình song thời gian không cho phép chàng chờ đợi, chàng cười nhạt :

- Quá Nam Bình ! là một nhân vật tiền bối của võ lâm, tôn giá nên hiểu là phủ nhận chỉ làm hạ thấp giá trị của bản thân tôn giá và hơn nữa, đối với vận mạng của tôn giá cũng không cứu vãn được gì.

Đôi mắt của lão già chuyển nhanh, lão cười to lên như để trấn định tinh thần nói :

- Ha... ha... Này người bạn trẻ, ta nói có tức là có, không nghĩa là không ! dễ thường vì sợ người mà ta phủ nhận chẳng?

Ánh mắt Thiên Kỳ đã lộ rõ những tia sát khí, chàng nói :

- Đồng mõ tin rằng tôn giá thừa nhận ?

Quá Nam Bình chau đôi mày trắng :

- Bạn trẻ ! Thời gian đó đã quá xa rồi, tạm thời lão phu đang có nhiều quý khách từ phương xa, không nên nói những gì bất nhã

Lão nói câu đó vừa lấy lòng quần hào vừa tỏ phong độ của một vị trưởng bối !

Song Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng bước lên hai bước, nói giọng như của quỷ vô thường :

- Thiên La kiếm thời gian ấy người sẽ thấy không xa đâu. Khi mặt trời chiếu lên hòn đảo này, chính tay ta sẽ lột lại tấm da năm xưa, người sẽ được xem lại màn kịch năm nào trên Đào Hoa đảo !

Như không còn che dấu được sự khủng hoảng, trên khuôn mặt nhăn nheo của lão già hiện lên nét kinh hãi và nhợt trắng xám như tro. Trong lúc ấy quần hùng đã bắt đầu xôn xao, nhiều tiếng nói tỏ vẻ bênh vực lão chủ vang lên

- Quá lão tiền bối hãy cho phép trừ khử tên tiểu bối cuồng vọng này

- Quá huynh ! là người giang hồ, chúng ta không cậy thế khinh người song nhất quyết không để người khinh mình

- Đúng ! Hãy phát lạc cho tiểu tử

Thiên Kỳ quét ánh mắt sắc như dao của chàng quanh một vòng đại sảnh trên khóe của đôi môi đỏ như son kia hiện lên vẻ tàn khốc thoáng nụ cười thâm u rùng rợn

Túc Thiên Sư Lỗ Dũng mím đôi môi chặt cứng, mắt trợn trừng định bước đến một hắc y đại hán vừa lên tiếng thóa mạ nặng nề, song bị Bốc Tà kéo tay lại nói :

- Lão Tam ! Tính mạng của hần đã nằm trong tay của quỷ vô thường rồi, người không cần phải đi !

Thiếu niên mặt trắng mũi chim ưng khi nãy nhảy ra do sự đổ kỵ với Thiên Kỳ, bây giờ như được cổ vũ mãnh liệt và chừng như sợ người khác sẽ tranh mất cơ hội biểu diễn tài năng, gã vội vàng bước lên chắn trước Thiên La Kiếm, chỉ vào mặt Thiên Kỳ ngạo mạn quát lên :

- Tiểu tử ! ta sẽ phát lạc cho ngươi

Thiên Kỳ khinh miệt. nhìn thiếu niên nhếch miệng :

- Một câu nói có thể trả giá bằng cả mạng người, bằng hữu hãy cân nhắc kỹ đi

Thiếu niên kia nhìn về phía Phụng Linh nét mặt dương dương tiếp :

- Đừng lăm lờ ! thiếu gia không có nhiều thời gian bồi tiếp ngươi đâu !.

Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Hần là tôn giá phải có một danh phận làm kinh thiên động địa ?

Thiếu niên như được gãi vào chỗ ngứa, ngực ưỡn ra hơi liếc về phía Phụng Linh nói :

- Thiếu gia : Xảo Kiếm Thủ Tất Truyền Nghiệp ! Thiên Huyền Kiếm chính là lão nhân gia.

Gã nói xong liếc mắt về phía Phụng Linh đầy vẻ tự mãn, như trên đời này chỉ có cha con gã đáng ở địa vị độc tôn

Thiên Kỳ nghe xong mặt lộ sát khí, nốt ruồi son lại ửng đỏ lên, chàng gần từng, tiếng :

- Vậy là số mệnh đã định, ngươi sẽ nhận một cái chết thảm

Âm thanh câu nói thật rùng rợn như muốn làm đông cứng xương cốt người khác vậy !

Xảo Kiếm Thủ vừa nghe nét mặt đã biến đổi, khi ánh mắt gã vừa chạm vào khuôn mặt của chàng thì gã không còn tự chủ được nữa bất giác thoái lui mấy bước.

Thiên Kỳ mân mê cây roi ngựa lạnh lùng tiến lên một bước nói :

- Uy phong của tôn giá vừa nãy đã đâu mất rồi.

Trong phút giây hoang mang ấy ánh mắt của Xảo Kiếm Thủ chột chạm vào khuôn mặt trắng rằm của Phụng Linh, hần như được bơm vào mấy luồng dũng khí, quát lên một tiếng hùng hổ, gã rút phất thanh trường kiếm lớn tiếng :

- Tiểu tử ! đây chính là nơi an táng của ngươi ! động thủ !

Cầm cây nhuyễn Tiên trên tay, Thiên Kỳ lạnh lùng :

- Bằng hữu ! Cây roi nhỏ này trong ba chiêu sẽ đưa người về địa phủ .

Trong đại sảnh vang lên những tiếng bình phẩm, chê cười vì ai cũng nghĩ là Thiên Kỳ quá cuồng ngạo Trong giang hồ về kiếm pháp thì Vũ Nội Tam Kiếm vang danh suốt mấy chục năm qua, Xảo Kiếm Thủ tuy trẻ người song được chân truyền của thân phụ nên cũng đã vang dội danh tiếng trên giang hồ, buông một lời như Thiên Kỳ quả là quá cuồng ngạo

Tiếng huyên náo càng làm tăng thêm phần dũng khí cho Tất Truyền Nghiệp, sự lo sợ lúc nãy của hắn do tính hiếu thắng đã không cánh mà bay ! Gã cầm ngang thanh kiếm lớn giọng:

- Đây là do người tự tìm cái chết, chớ trách thiếu gia vô tình ! Người hãy động thủ
- Người chưa xứng đáng để mời ta động thủ.

Tiếng nói của Thiên Kỳ lại làm cho những tiếng bất bình nổi lên:

- Đừng tốn thời gian với tên tiểu tử ấy nữa !
- Giết phức nó là xong chuyện.
- Đúng ! hay chúng ta lên giết phức hắn là xong !

Tất Truyền Nghiệp như sợ người khác cướp công vội bước lên quát :

- Tiểu tử ! người đã chuẩn bị xong chưa

Thiên kỳ cười lạnh, phong thái vẫn có vẻ an nhàn chẳng thấy có gì biểu hiện của sự chuẩn bị một cuộc đấu sinh tử cả, chàng bình thản nói :

- Tôn giá cứ việc động thủ !

Xảo Kiếm Thủ liếc nhìn phía Phụng Linh, thấy khuôn mặt hoa vẫn lạnh lùng không biểu hiện lo lắng gì cả, hắn khắp khởi mừng thầm tự nhủ :

- Thì ra hắn không là gì của nàng cả, đây thật là cơ hội tốt !

Nghĩ đến đó ánh mắt hắn lộ rõ những tia giết người, tay phải cầm kiếm múa tít lên nhanh như ánh chớp, rồi gần giọng :

- Người còn gì di chúc lại không ?
- Bằng hữu, đừng kéo dài thời gian nữa

Bỗng Tất Truyền Nghiệp quay sang phía Mai Phụng Linh nói :

- Cô nương! đao kiếm không có mắt, nhờ ra tại hạ gây thương tích cho người bạn của cô nương thì cũng xin cô nương lượng thứ!

Dụng ý của câu nói có lẽ không cần nói ai cũng hiểu. Phụng Linh chỉ nhìn gã khinh miệt nói:

- Người làm được điều đó ư ?

Nàng vừa nói thì lập tức trong đại sảnh vang lên những lời chế giễu của các chàng trai trẻ, họ đối với họ Tất có lẽ cũng có niềm đố kỵ như họ Tất đối với Thiên Kỳ.

Tất Truyền Nghiệp nghe câu nói, lòng vụt nặng trĩu xuống song có lẽ gã cũng thừa kế được sự trầm tĩnh của thân phụ lòng tuy hận song không biểu hiện về phía Phụng Linh, hắn quay lại nhìn vào Thiên Kỳ cười hiểm độc, lạnh lùng xuất chiêu "Thiên Lam Ngân Tinh" nhanh như điện xẹt đến ngực của chàng trai Huyết Kiếp. Chiêu thức của gã quả là danh bất hư truyền sáng lóa lên; như ngàn ngàn hoa tuyết rơi, dày đặc như khuynh bồn tát nước cùng với nó là âm thanh xé không khí vang lên rùng rợn. Tuy nhiều người ganh ghét với cha con gã, song ai cũng tấm tắc khen thâm bản lĩnh của gã.

Trên khuôn mặt của Thiên Kỳ trái lại vẫn lạnh lùng như muôn thuở, không biểu lộ tình cảm gì và chàng cũng đứng yên như không có ý định dời phó, chàng bình tĩnh đến khác thường làm cho bao người tại chiến trường đều cảm thấy lạnh lùng. Lão đạo sĩ ngồi trên chột phóng tia mắt sáng rực nhìn xuống, đây là lần thứ hai lão nhìn chàng trai, chột bắt gặp nốt ruồi son trên huyệt mi tâm của chàng, liền buột miệng ?

- Huyết Kiếp Thủ !...

Ba lão hòa thượng ngồi đối diện nhắm mắt như đang tham thiền nhập định bỗng nghe lời của lão đạo sĩ giật mình đánh thót lên, họ như cùng một lúc lập lại biệt liệu kinh người đó :

Huyết kiếp Thủ ...

Cả sáu luồng nhân quang của ba lão hòa thượng cùng nhìn về đấu trường. Tất cả mọi chuyện xảy ra như trong nháy mắt, lúc này chiêu kiếm vũ bão của họ Tất đã đến trước ngực của Thiên kỳ đang bất động như không có ý định chống cự. Song trong làn kiếm sáng lóa kia bỗng xuất hiện một đạo bạch quang xuyên vút ra với một tốc độ không thể nào tưởng tượng nhằm thẳng ngực của Thiên Kỳ vút đến, tất cả người có mặt ở hiện trường đều kêu lên tán thưởng bởi không ai có thể tránh được tốc độ như vậy với cự ly đường tơ kẻ tóc kia. Song cùng với những tiếng kêu tán thưởng của họ, một âm thanh chói chói văng lên như tiếng chạm của binh khí và rồi người ta chỉ thấy Xảo Kiếm Thủ loạn choạng người thối vụt lui mấy bước, thanh kiếm trên tay gã chỉ còn lại một khúc vền vền không đầy một thước. Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng bình chân, thản nhiên, phía bên phải chừng ba thước là hai đoạn kiếm gãy nằm thảm hại ngay dưới ánh đèn chúc thọi khiến toàn sảnh lạnh ngắt.

Không ai nhìn thấy rõ mọi chuyện như thế nào? Thiên Kỳ ra tay thế nào, chẳng ai trông thấy, vì vậy những cái nhìn khinh miệt của quần hào lập tức được thay thế bằng ánh mắt kính hãi.

Lão hòa thượng ngồi ở giữa nhìn thẳng vào nốt ruồi trên huyệt mi tâm của chàng trai rất lâu rồi chợt thở dài nói :

- Huyết Kiếp ! lại một Huyết Kiếp Thủ mới xuất hiện trên giang hồ, chắc chắn sẽ vươn tay tới nhiều sự việc của võ lâm

Lão hòa Thượng ngồi bên cạnh thấp giọng nói :

- Có lẽ trong võ lâm ngày nay cần một Huyết Kiếp mới để tận diệt những hung khí gian tà !

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Phụng Linh không dấu được nụ cười hãnh diện. Tà Bốc Tư Không Linh lại nắm lấy cổ tay của Lỗ Dung, hiển nhiên gã này nóng nảy định động thủ một lần nữa !

Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn Tất Truyền Nghiệp lúc này mặt xám như tro tàn bình thản nói :

- Một chiêu đã đoạn kiếm thì hai chiêu ắt là đoạn thân công tử rồi

Xảo Kiếm thủ không nhìn thấy Thiên kỳ ra tay như thế nào nhưng với bản tánh cao ngạo xưa nay gã vẫn không muốn thừa nhận kiếm pháp mình thua kém, khuôn mặt gã hồng trở lại, đột nhiên gã quát lớn lên :

- Thiếu gia nhất thời sơ ý để cho người giở trò ma mị làm gãy đoạn kiếm, bây giờ ta nhất định lấy cái mạng cẩu trệ của người !

Nói đoạn gã như một con hổ điên lao vút tới phía thiên kỳ xuất một chiêu trí mạng. Ánh mắt Thiên Kỳ nhìn gã biểu hiện vẻ khinh bỉ, khóe miệng chàng nhếch lên phảng phất nét tàn khốc. Thanh kiếm gãy của gã họ Tất nhằm thẳng tim của Thiên Kỳ vút đến, chỉ thấy. chàng trai vung nhẹ thanh roi như bốn cột qua loa song uy lực hình như đã phong bế hoàn toàn kiếm chiêu của Xảo Kiếm Thủ. Tất Truyền Nghiệp lúc này nghiêng chặt hàm răng, gã biến cũng rất mau lẹ, kiếm chiêu xoay vút về phía bên trái. Đúng lúc này giọng Thiên Kỳ vang lên lạnh lẽo :

- Bằng hữu ! vậy là hết rồi !

Cùng với câu nói là bóng chàng như biến mất, cả ba lão hòa thượng và lão đạo sĩ đều biến sắc vì thân pháp của chàng và cũng ngay lúc đó một tiếng rú thảm khốc vang lên, ánh máu phụt lên mờ cả ánh đèn chúc thọ. Như quỷ u linh hiện hồn, Thiên Kỳ lại trở lại vị trí cũ đứng bình thản, trước mặt chàng chừng ba thước là Xảo Kiếm Thủ mặt trắng như tờ giấy, tay đã bị gãy đoạn đến vai trông khuôn mặt gã hoảng loạn khủng khiếp...

Thiên Kỳ nhìn gã một thoáng rồi lạnh lùng :

- Bằng hữu ! sau khi người lớn lên ắt hẳn phải được thân phụ người kể lại câu chuyện năm xưa làm cho lão đắc ý. Một gia đình chân chất trên đảo Đào Hoa đã bị Vũ Nội Tam Kiếm tận diệt toàn gia và tự cho rằng Tam Kiếm trí lực hơn người ! Thế nhưng, thật không may cho các người, Tam Kiếm nhỏ cở đã không trừ tận gốc cho nên hôm nay, cái mầm non năm xưa Tam Kiếm cho rằng ắt hẳn không còn, nay lại trỗi dậy. Cũng chính mầm non ấy hôm nay còn có nhiệm vụ mang cánh tay Huyết Kiếp làm tiếp sự mệnh. Bằng hữu, phụ làm tử cũng phải chịu, người là người đầu tiên !

Khuôn mặt chàng trai vẫn không đổi khi nói đến những điều rùng rợn nhất. Chàng dừng lạ một lúc rồi tiếp :

- Bây giờ thì người biết rằng vì sao mình phải chết rồi chứ ?.

Lúc này tuy rằng Xảo kiếm Thủ đau đớn đến tận xương tủy thần trí như gần hôn mê song lòng tham sanh úy tử trỗi lên khiến gã cứ lết lui dần ! Trong đại sảnh hình như chưa ai định thần lại sau những điều xảy ra. Thiên kỳ nhìn vào Xảo Kiếm Thủ cười lạnh :

- Dừng lại nữa. Trên Mai Đảo này không còn chỗ cho người đâu ?

Quá Nam Bình lúc này khuôn mặt hồng của lão đã đổi sang màu trắng, chỉ trong một thoáng thời gian rất ngắn mà trên trán lão xuất hiện từng hạt mồ hôi bằng hạt đậu lăn dài xuống

Trong sảnh đường bỗng một lão già bước ra lạnh lùng nhìn về phía Quá Nam Bình hỏi lớn :

- Quá huynh ! Làm sao xử lý chuyện này ?

Quá Nam Bình biến sắc mặt hỏi lại :

- Giả Thiên Bằng, người nói vậy là có ý gì ?

Lão già kia nhướng đôi mày rậm:

- Quá huynh ! căn cứ trên sắc mặt của huynh mà phán đoán, Đơn Hành Tín này cảm thấy lời chàng trai này không phải là không có căn cứ. Quá huynh ! Đơn Hành Tín này đã đánh giá Vũ Nội Tam Kiếm quá cao, xin cáo từ.

Thiên La Kiếm liếc nhìn xuống đại sảnh, lúc này đã có nhiều người tỏ ra bất mãn muốn bỏ đi, lão bất giác cảm thấy nặng nề vội vàng nói :

- Đơn huynh ! xin chậm bước ! đợi tại hạ làm rõ chuyện này rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Nói đoạn lão quay vụt về phía Thiên Kỳ quát lên :

- Người bạn trẻ, đứng lại !

Thiên kỳ vẫn nhìn vào khuôn mặt thảm bại của Xảo Kiếm Thủ nói:

- Bằng hữu ! Đồng mõ chỉ cho phép người lùi thêm một bước nữa thôi !

Phía Xảo Kiếm Thủ nghe lời ấy hoảng kinh dừng ngay lại không dám lùi nữa, thế nhưng nhìn thấy Thiên Kỳ bước tới gã lại không dám đợi chàng đến gần, người gã run bần bật.

Quá Nam Bình thấy vậy đột nhiên lão tung mình lên không hướng về phía Thiên Kỳ đồng thời quát lên :

- Hiền đệ mau lui ra !

Xảo Kiếm Thủ tâm cơ khá nhạy, gã vừa nghe xong tiếng quát của Thiên La Kiếm, gã không chậm trễ một giây vận hết toàn lực bắn vọt người lui sau. Phút chốc đó chỉ nghe một tiếng cười lạnh của Thiên Kỳ vang lên khi chưởng phong uy vũ vô luân của Quá Nam Bình ập đến thì chàng đã không còn ở đó nữa. "Bình, Bình" những tiếng như trời giáng song chưởng của lão già đã quét trúng nền đá phía trước hành lang... và ngay sau đó, người ta lại nghe thêm một tiếng rú khủng khiếp của Xảo Kiếm Thủ ! Cùng với nó là máu tươi phụt lên không trung, nền đá trắng tinh khiết của đại sảnh nhuộm đỏ, thân thể của gã họ Tất bị phân ra gần như bốn mảnh nằm phơi thây trông rất rùng rợn !

Đồng Thiên kỳ vẫn như trước, lạnh lùng xa lạ như tất cả những việc trên không liên quan gì đến chàng cả. Đột nhiên chàng quay lại phía Thiên La Kiếm đang đứng trên người vì kinh hoảng lão như buột miệng kêu lên :

- Tiểu tử ! người chính thật là ai ?

Thiên kỳ gần từng tiếng :

- Họ Quá kia ! Người chắc hẳn đã biết Đồng mõ là ai, đứa trẻ năm xưa bị ba vị trói trên tảng đá để chờ tử thần đến lấy mạng, tên của nó chắc lão chưa quên chứ ? ta còn tin rằng tôn giá có muốn quên cũng không được.

Thiên La Kiếm tuy đã đoán ra chàng là ai song khi nghe chàng trai nói vậy, cũng bất giác giật mình buột miệng :

- Người... trong võ lâm đồn về cái tên Đồng Thiên Kỳ, chính là người đó ư?

Lão nói xong khuôn mặt đầy vẻ hoảng hốt, lấm lét nhìn ra ngoài như chờ đợi một điều gì đó. Ba tiếng "Đồng Thiên Kỳ" vừa lọt vào tai mọi người, toàn sảnh đường đã vang lên những tiếng ồn ào không dứt, mọi người bàn tán về cái tên này. Quả thật, mãi đến hôm nay họ mới chính mắt nhìn thấy nhân vật như huyền thoại của võ lâm này, mãi đến hôm nay họ mới chứng kiến được một tay kiếm tài năng như Xảo Kiếm Thủ chỉ trong ba chiêu là đã phân thây rồi. Những tiếng bàn tán tiếp tục lên :

- Hẳn là Đồng Thiên Kỳ ư ?

- Đó là người đã một tay tiêu diệt hoàn toàn Tiêu Hán Phong ư ?

- Có phải hắc có tiềm Long ẩn không ?

Thiên Kỳ phóng tia mắt lạnh lùng quanh đại sảnh, hình như tia mắt chàng đi đến đâu là nơi đó trở lại không khí yên tĩnh, trong ánh mắt chàng mang đậm sát khí. Thiên Kỳ nhìn lại Thiên La Kiếm lạnh lùng :

- Mọi chuyện ngoài ý liệu của tôn giá phải không ?

Thiên La Kiếm hít vào một hơi dài nói :

- Đúng thật bất ngờ. Song ta vẫn thấy rằng ngươi không tự lượng sức mình.

- Tôn giá nghĩ rằng mình đã chắc chắn an toàn rồi ư ?

- Lão phu cho rằng mình không cần phải đi đâu cả !

- Quá Nam bình ! Vận mệnh của lão đã sớm quyết định rồi. Lão chẳng cần phải đi đâu cả vì trên đảo này không còn lối cho lão đi đâu

Dừng một tí chàng tiếp :

- Chắc tôn giá còn muốn chống cự một phen nữa phải không ?

Quá Nam Bình lạnh lùng :

- Đồng Thiên Kỳ ! ngươi nói nhầm rồi, không phải là chống cự mà là...

Hình như đến đó lão cảm thấy là không nên nói tiếp nên lão nhẩn nại nín thinh.

Giả Thiên Bằng nghe lời lão đột nhiên đôi mày rậm nhíu lên hỏi dồn:

- Phải chăng Quá huynh định nói mà là nhỏ cỏ tận gốc ?

Quá Nam Bình biến sắc, trầm giọng

- Đơn huynh có thể đợi lão phu làm sáng tỏ sự tình rồi hẵng đoán già đoán non, có được không.?

Đơn Hành Tín cười nhếch mép nói.

- Không phải chỉ một mình lão phu chờ đợi điều đó đâu. Quá huynh định đến bao giờ mới làm cho minh bạch. ?

- Để ta xử lý chuyện này đã

Nói đoạn lão quay sang Thiên Kỳ nói :

- Tiểu tử ! trên Mai Đảo này không còn chỗ cho ngươi nữa đâu ?

Thiên Kỳ Cười lạnh lùng :

- Người nên nói câu này e không phải là tôn giá !

- Người nên rút sớm đi thì hơn.

- Trước khi tôn giá phơi thầy, tại hạ thật khó lòng dứt áo, trừ phi....

Ánh mắt Thiên La Kiếm lóe lên tia giết người, lão tiếp lời :

- Trừ phi phải tự tay lão phu kết liễu sinh mạng của người ??

Thiên Kỳ gật đầu lạnh lùng :

- Đó là con đường duy nhất của tôn giá

Khuôn mặt của Quá Nam Bình chợt trầm lại, lão bỗng nhiên gầm lên một tiếng, vung song chưởng, sử dụng chiêu "Thôi Sơn Trấn Hải" chụp lại phía ngực Thiên Kỳ, thế chưởng vô cùng vũ bão, kinh phong mạnh mẽ khiến mọi người xung quanh đều có cảm giác ngạt thở.

Khuôn mặt Thiên Kỳ chợt lạnh băng, tả chưởng một chiêu, hữu chưởng một chiêu, chưởng phong nhẹ nhàng không mang theo một âm thanh gì cả, khoảng cách giữa hai người không đầy năm thước nên chỉ nháy mắt song chưởng đã tiếp cận. Chỉ nghe một tiếng "ầm" kinh thiên động địa. Chưa hết, nền đá xanh ở giữa đã bị kinh lực đào xuống một hố chừng ba thước !

Trong ánh đèn mờ vì thiếu sáng, những tiếng kêu lên kinh ngạc, ánh mắt mê dại của Quá Nam Bình nhìn sững vào Thiên Kỳ, vào hố sâu trước mặt, khuôn mặt lão cũng đã đổi sang màu trắng xanh. Nguyên là lão đã bỏ chỗ sở trường mà dùng chỗ sở đoản, lão dùng chưởng mà không dùng kiếm vì lão cho rằng mặc dầu Thiên Kỳ có chiêu thức kỳ ảo, song với tuổi tác như chàng thì nội lực làm gì đạt đến mức xuất thần nhập quỷ. Vậy nên lão dốc toàn lực đánh một chưởng, không những lão không thủ thắng được mà còn phải thoái lui đến ba bộ, trong khi đôi đối phương đứng bình thản như không có gì !

Thiên Kỳ lại cười nhạt nói :

- Cơ hội sống của tôn giá e không còn

Chính tại lúc này một tiếng niệm của phật môn vang lên làm chấn động tai người :

- A Di Đà Phật ! Tiểu đàn việt (cách gọi khiêm xưng) có một công lực thâm hậu như vậy, thì có lẽ giang hồ truyền tụng tiểu đàn việt thân mang võ học Tiềm Long e rằng không phải là điều vô căn cứ ?

Thiên Kỳ không quay đầu lại song chàng hiểu người nói là một trong ba lão hòa thượng ngồi trên kia, chàng chỉ lạnh lùng :

- Phải chăng vì điều đó mà đại sư lặn lội đến Đông Hải ?

Lão hòa thượng đáp :

- Lão nạp chỉ có chút hoài nghi không biết có phải thiếu chủ thân mang kỳ học nay không? hơn nữa với nhã hiệu Huyết Kiếp, không biết thí chủ có biết trước đây trong võ lâm đã từng có người mang nhã hiệu như vậy chưa ?.

Thiên kỳ từ từ đưa tay vào trong người rút ra một vật đưa lên bình thần nói:

- Đại sư chỉ cần xem vật này thì hẳn biết tai hạ đã biết hay chưa

Đột nhiên trong đại sảnh có tiếng người thét lên kinh hãi :

- Trời ! Chấn Thiên Lệnh.

- o O o -